

محمد میرشکرایی مردم‌شناس برجسته درگذشت

محمد میرشکرایی، پژوهشگر، مردم‌شناس، نویسنده و چهره ماندگار میراث فرهنگی، دار فانی را وداع گفت. میرشکرایی که در سال ۱۳۳۱ در تفرش متولد شد، پس از تحصیل در رشته فرهنگ و زبان‌های باستانی، در سال ۱۳۵۲ به استخدام مرکز مردم‌شناسی ایران در وزارت فرهنگ و هنر درآمد و مسئولیت حوزه مرکزی ایران را بر عهده گرفت. سرپرستی موزه پژوهشی مردم‌شناسی، ریاست پژوهشگاه مردم‌شناسی و سردبیری فصلنامه «نامه پژوهشگاه میراث فرهنگی» از جمله مسئولیت‌های او بود. میرشکرایی در ثبت جهانی نوروز نقش داشت و در سال ۱۳۹۷، در آیین جهانی نوروز، نشان نوروز را از وزیر امور خارجه دریافت کرد. از او ده‌ها جلد کتاب به یادگار مانده است.

ایسنا

علیرضا شیخی با «پر از رنج و شگفتی» روی صحنه می‌رود

نمایش «پر از رنج و شگفتی» به کارگردانی علیرضا شیخی از ۱۵ مهرماه ۱۴۰۵ در سالن ۳ مجموعه تئاتر لیخند روی صحنه می‌رود.

این اثر با تمرکز بر مفاهیمی همچون خانواده، خانه، ارتباط و زندگی روزمره شکل گرفته و موسیقی نیز بخش مهمی از ساختار آن را تشکیل می‌دهد. آوا تدین، پویا چوداریان، رضا مداح، بهنام نوذری، سحر صبا و نکبسا بهشتی بازیگران این نمایش هستند. علیرضا شیخی، صدرا ایمانیور و پرهام چوداریان آهنگسازی اثر را بر عهده دارند و پرهام چوداریان طراح صداست. بلیت‌فروشی این نمایش از یکشنبه ۵ مهرماه آغاز می‌شود و علاقه‌مندان می‌توانند بلیت آن را از طریق سایت جاباما آیونت تهیه کنند.

صباخبر

گفت‌وگو با فرشید هدی کارگردان نمایش «بلندی‌های خاکریز»

اثر سفارشی در دنیا پذیرفته شده است!

فرشید هدی کارگردان نمایش «بلندی‌های خاکریز» که این شب‌ها به مناسبت هفته دفاع مقدس در تماشاخانه سنگلج روی صحنه است، درباره این اثر و ضرورت بازنگری در شیوه روایت تئاتر دفاع مقدس گفت: «بلندی‌های خاکریز» روایتی انسانی از آدم‌هایی است که در دل یک موقعیت جنگی، با خاطرات، دل‌تنگی‌ها، انتظار و انتخاب‌های دشوار خود روبه‌رو می‌شوند. این نمایش تلاشی می‌کند جنگ را صرفاً از زاویه میدان نبرد روایت نکند، بلکه به تأثیرات عمیق آن بر انسان و روابط انسانی بپردازد. وی افزود: به نظر من تئاتر دفاع مقدس برای ارتباط بیشتر با مخاطب امروز، نیازمند یک بازنگری جدی در شیوه روایت است. مخاطب امروز بیشتر از اینکه بخواهد صرفاً یک روایت مستقیم از جنگ ببیند، دوست دارد با انسان‌های آن دوران، احساسات، ترس‌ها، دل‌تنگی‌ها، روابط و انتخاب‌هایشان همراه شود. من هم در «بلندی‌های خاکریز» تلاش کرده‌ام به همین وجه انسانی نزدیک شوم. این کارگردان با تأکید بر ضرورت فاصله گرفتن از شعارزدگی عنوان کرد: به نظرم باید اجازه بدهیم قصه، شخصیت و تئاتر با مخاطب ارتباط برقرار کنند. در کنار آن، استفاده خلاقانه از نور، موسیقی، صحنه، میزانشن و شیوه بازی بازیگران می‌تواند فضای دفاع مقدس را برای نسل امروز قابل لمس‌تر کند. اگر نگاه ما به دفاع مقدس از یک روایت صرفاً تاریخی به یک تجربه انسانی و دراماتیک تبدیل شود، می‌توانیم مخاطبان بیشتری را با این آثار همراه کنیم.

هدی درباره روند تولید «بلندی‌های خاکریز» و همکاری با اداره کل هنرهای نمایشی تصریح کرد: فرایند همکاری و تولید این نمایش برای من تجربه‌ای قابل توجه و همراه با تعامل بود. از مرحله شکل‌گیری اثر و حضور آقای فخرموسوی تا رسیدن به مرحله تولید، تلاش‌های بسیاری انجام شد. اگر مساعدت و همراهی عزیزانم در اداره کل هنرهای نمایشی نبود، شاید نمی‌توانستیم به‌راحتی این اثر را تولید و برای اجرا آماده کنیم.

وی درباره جایگاه تئاتر در شرایط اجتماعی نامشخص مطرح کرد: به نظر من در شرایط نامشخص، هنر و به‌خصوص تئاتر تنها ضرورتش را از دست نمی‌دهد، بلکه می‌تواند اهمیت بیشتری پیدا کند. تئاتر محل گفتگو، اندیشیدن و مواجه شدن انسان با خودش و جامعه است. در چنین شرایطی، تولید یک اثر نمایشی می‌تواند فرصتی باشد برای اینکه بخشی از دغدغه‌ها، احساسات، ترس‌ها، امیدها و تجربه‌های مشترک مردم بیان شود. البته این به معنای نادیده گرفتن شرایط جامعه یا بی‌توجهی به مشکلات نیست؛ اتفاقاً هنرمند باید این شرایط را ببیند و با مسئولیت بیشتری نسبت به آن واکنش هنری نشان دهد.

هدی درمورد شیوه پرداخت نمایش به موضوع دفاع مقدس توضیح داد: «بلندی‌های

خاکریز» نیز در همین مسیر شکل گرفته است؛ تلاشی برای روایت یک موضوع تاریخی از زاویه‌ای انسانی و ایجاد فرصتی برای گفتگو با مخاطب امروز. در روزهای سخت، مردم بیش از همیشه به فرصت اندیشیدن، همدلی و تجربه یک اتفاق جمعی نیاز دارند و تئاتر می‌تواند یکی از این فرصت‌ها را فراهم کند.

این کارگردان در ادامه درباره تولید آثار سفارشی و نسبت هنرمند با سفارش‌دهنده بیان کرد: به نظر من اصل تولید اثر سفارشی، به‌خودی‌خود اتفاقی منفی یا غیرحرفه‌ای نیست. در بسیاری از نظام‌های حرفه‌ای تئاتر در دنیا، سفارش تولید یک اثر کاملاً پذیرفته شده است. مسئله اصلی این است که رابطه میان سفارش‌دهنده و هنرمند چگونه تعریف شود. در ایران گاهی سفارش با دخالت مستقیم در محتوای هنری یا محدود کردن نگاه هنرمند اشتباه گرفته می‌شود. به نظر من باید این نگاه تغییر کند و سفارش‌دهنده بیشتر نقش حمایت‌کننده و تولیدکننده داشته باشد و هنرمند نیز در حوزه تخصصی خودش، یعنی انتخاب زبان هنری، شیوه روایت و اجرای اثر، استقلال حرفه‌ای داشته باشد. اگر سفارش بر اساس یک قرارداد روشن، هدف مشخص، بودجه مناسب و اعتماد متقابل شکل بگیرد، می‌تواند حتی به تولید آثار جدی و باکیفیت کمک کند.

مهر

